

Доброчинна жінка

Слова „жінка” або „жінки” згадуються в Біблії біля чотирьохсот раз. Ісус Христос серед жінок взагалі не мав ворогів, і саме жінці Він уперше відкрив істину про Царство Боже.

Ізраїльтянам було заборонено жадати жінку ближнього: *„...не жадай жони ближнього свого...”* (Вих.20:14). А прочитавши Книгу Приповістей Соломонових, навіть сучасний поет навряд чи зможе щось додати до надзвичайної краси біблійного портрету доброчинної жінки. Кожній окремій фразі можна присвятити цілу книгу.

Узагальнюючи найблагородніші риси дружини і матері, цей опис можна вважати найдосконалішим у всій літературі, що змальовує ідеальну жінку.

Її чистота, благочестя, скромність, її працелюбність, турботливість, любов до чоловіка і дітей блискуче зображені в 22-ох біблійних віршах. Але найяскравіше з усіх її чеснот сяє побожність. Саме побожність наповнює її життя змістом.

В останньому розділі Приповістей Соломона привертають увагу слова віруючої матері до свого сина. Це такий величний і важливий уривок, що його необхідно процитувати повністю:

«Хто знайде метку жінку, – вона цінніша за перли!

Їй повністю довіряє серце її чоловіка, і в багатій здобичі немає потреби.

Всі дні свого життя вона чинить йому добро, а не зло.

Вона шукає вовну та льон – і радо працює своїми руками.

Вона – наче кораблі купця, який торгує, здалека привозить свій хліб.

Встає вдосвіта, дає домашнім снідати і роботу служницям.

Оглянувши поле, купує його та плодами своїх руками засаджує виноградник.

Міцно підперезує свій стан, наділяє силою своєї руки.

Вона відчула, що в неї хороший прибуток, тож і в ночі її світильник не гасне.

Свої руки вона протягає до прядки, її пальці тримають веретено.

Свою долоню вона відкриває для убогого, – руки свої простягає злиденному.

І коли випаде сніг, вона не боїться за свій дім, бо вся її с'імя одягнена в кармазин.

Вона зробила собі покривала, – вісон і кармазин – одяг її.

Її чоловік відомий при брамах, коли засідає зі старійшинами краю.

Вона виробляє і продає тканину, постачає купцеві пояси.

Уста свої вона відкриває з мудрістю, – люб'язне повчання в неї на язичку.

Сила і велич – її одяг, вона усміхається до прийдешнього дня.

Вона наглядає за стежками свого дому, і дармового хліба вона не їсть.

Її діти встають і називають її щасливою, і її чоловік також хвалить її:

Багато дочок здійснюють великі справи, але ти перевершила їх усіх!

Привабливість – омана, краса – примарна, а жінка, яка має страх перед ГОСПОДОМ, – така гідна хвали.

Дайте їй з плодів її рук, і хай її вчинки вихваляють її при

брамах! (Прип. 31:10-31).

В цьому тексті надзвичайно важливим є кожний вірш.

В українському перекладі Біблії п'ять з двадцяти двох віршів починаються зі слова „вона”, що підкреслює високий зміст духовного образу жінки. Цікаво, що давньоєврейською мовою початкові літери цих двадцяти двох віршів створюють щось на зразок акровірша, а точніше, древньоєврейської абетки, яку називають „абеткою ідеальної жінки”.

Відомий англійський коментатор Біблії Меттью Генрі (1662-1714) порівнює цей біблійний портрет з дзеркалом, в яке може подивитись кожна жінка, щоб переконатися, чи відповідає вона ідеалу жінки.

Багато віршів з Книги Приповістей Соломона написані у вигляді повчань, які батьки дають своєму сину, намагаючись настановити його в життєвій мудрості. Вісімнадцять разів повторюються слова „сину мій”. Постійно зустрічаються такі фрази, як: „Сину мій, якщо приймеш слова мої ти”; „Мій сину, прислухайся до моїх слів” ; „Мій сину, на мудрість мою уважай, нахили своє вухо до мого розуму”; „Страх Господній – початок премудрості, а пізнання Святого – це розум”.

У Новому Завіті також є чимало рядків, присвячених жінці: „Але щоб уникнути розпусти, нехай кожен муж має дружину свою...” (1 Кор. 7:2). У біблійні часи дружина мала право вийти заміж вдруге лише після смерті чоловіка: „Дружина законом прив'язана, поки живе чоловік її: коли ж чоловік її вмере, вона вільна виходити заміж за кого захоче, аби тільки в Господі” (1 Кор. 7:39).

Сьомий розділ першого Послання апостола Павла до коринтян присвячений взаєминам чоловіка і дружини. Йдеться про це також у його Посланні до ефесян (5:21-33).

Біблія так докладно розглядає подружні взаємини, щоб чоловік міг усвідомити, що роль жінки в суспільстві не пасивна і що

Бог доручив їй провідну роль в долі людства в народженні і вихованні майбутніх громадян; тож вона має свою частку в Його творчості. Біблія звертає особливу увагу чоловіка на те, наскільки безрадіним було б його життя, якщо б йому не була дарована жінка – утіха, дружина і помічниця в усіх його справах.

Сучасний чоловік інколи переоцінює свою роль у сім'ї, виявляючи зверхність над жінкою, але ж Бог чітко вказує на рівність між чоловіком та жінкою: *„Чоловіки, – так само живіть разом із дружинами ... виявляйте їм честь, бо й вони є співспадкоємці благодаті життя...”* – говориться у Новому Завіті.

Віктор Гюго в книзі „Відкинуті” пише: «Найвище щастя в житті – це впевненість в тому, що вас люблять, люблять заради вас самих. Душа шукає другу душу і знаходить її. І ця знайдена і випробувана душа – жінка». Волт Вірмен стверджує, що «чоловік великий на землі і в віках, але кожна йота його величі походить від жінки».

Розповідають історію про чоловіка, який, бажаючи відзначити чергову річницю шлюбу, попросив редакцію журналу, який читала його дружина, надрукувати послання до неї. Ось воно: «Дуже дякую тобі, моя мила, за те, що я почуваюся нині щасливим чоловіком і батьком. Дякую за те, що завжди і скрізь я відчуваю себе твоїм єдиним чоловіком на світі. Дякую тобі за те, що ти поважаєш і цінуєш мене. Дякую за те, що дивишся на мене з любов'ю, коли ми серед людей. Дякую за твої „люблю тебе”, сказані тоді, коли найменше сподіваюся на них. Дякую за ці чудові роки любові. Дякую Богові за те, що ти є!»

Я також дякую Богові, що, давши мені саме таку жінку, Він створив нашу сім'ю.

Андрій БІЛИК
Джерело – sda.if.ua

(«Роздуми про духовне життя». Книга 2. Тернопіль. Навчальна книга – Богдан. 2012).